ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock ej det moraliskt ansvar för i denna skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika åskådande.

REDAKTIONEN.

EN GOD URSÄKT.

Som svar på ett kravbrev till en av våra prenumeranter i Alberta, erhöllo vi följande omedvetet humoristiska brev, i vilket vi dock utesluta namnen. Brevet lydde:

"Jag får meddela eder att — — — har slutat att läsa, ty han är död för en månad sedan, så han hörer till andevärlden nu. Så ni kan sluta och sända tidningen, ty jag tror icke han kan komma upp och betala den.

En av hans grannar".

Vi skyndade oss genast att stoppa tidningen till denna adress, ty vi ville ej utsätta oss för ett besök av en vålnad, även om sagda vålnad skulle komma med en två-dollar i näven. — RED.

DÅ JAG SATT MODELL.

Professor Geskel Salmons, Stockholm, Sverige, porträtt- och genremålare, hade mig hos sig dagligen två veckor före jul 1880, då jag i Rättviksdräkt blev målad i olja. En dalapilbössa från Gustav Vasas tid var upphängd på ena väggen i professorns ateljé — Drottninggatan — vars kolv jag höll med min högra hand — för att ta ned bössan, naturligtvis, ehuru den då aldrig nedtogs, men den var avsiktligt satt så högt, att jag måste sträcka mig väldigt för att nå den, varvid jag även lyfte upp högra benet och stödde knäet mot väggen.

Jag blev emellertid trött att stå i detta läge, varför en pall anskaffades, som jag fick sätta vänstra tåspetsen emot. I detta läge satte mig professorn på duken, — men pallen fick ej synas. Tvenne andra Rättviksynglingar blevo också målade i brottande ställning. Vi fingo 3 kronor gången, men som dagarna voro korta och stundom mulna, var åtminstone jag där endast en halv timma vissa dagar. Motivet skulle vara från Västerås och vi tre utgjorde endast en del av en större gruppmålning. Vi torde dock ha varit de enda levande som sattes på duken. De andra togos väl från fotografier eller direkt ur fantasien. Färdigmålad såg jag aldrig denna tavla.

Åren 1911—12 sökte en min kusin, som var en av "brottarna" och jag på allt möjligt sätt att få veta tavlans öde. Vi ville ha den kopierad, om det lät sig göra; men alla våra ansträngningar syntes fruktlösa. Professorn dog i Båstad, Skåne, den 5 juli 1902 och ingenstädes kunde vi finna något om denna hans målning.

I Aftonbladet, Stockholm, hade allmänheten en fråge-avdelning, och jag beslöt att fråga efter denna tavla. Det var nog i dess hel- eller halvveckoupplaga. Svaret kom så gott som omedelbart från en som tecknar sig "Hans dotter". Hon upplyser att tavlan kort förut skänkts till Nordiska Museet i Stockholm, där jag infann mig så snart ske kunde. Vaktmästaren förklarade då att tavlan ej var befriad från sitt omhölje ännu, men den kom helt säkert att under de Olympiska Spelen ställas vid sidan av Gustav Vasa-bysten, där i museet. Då hade jag ej tillfälle att gå dit. Tänk så förargligt, att vara målad i olja och ej få ett tillfälle att se sin egen bild.

Min syster Anna medföljde National Museet till dess utställning i London, England, en gång, där hon av Anders Zorn målades i Rättviksdräkt. Zorn sålde målningen där. Alltså två syskon målade i olja, och det av tvenne av Sveriges, för att ej säga världens namnkunnigaste porträttmålare, utan att riktigt veta var målningarna finnas. Sådan är ödets lek.

Erik Berg.

BREV FRÅN PARKSIDE.

Som jag för någon tid sedan lovade att insända några rader om vetenämnden, såväl som allt annat, som hör farmaren till, så vill jag nu göra det, fast jag är en mycket dålig skribent. Jag har noga följt med denna verksamhet och ibland hoppas jag att det skulle bli något därav. Men allt tyckes ha gått upp i rök. Möjligen ha de, som skulle stått på vår sida, fått en släng av våra blodsugare, ifall det uttrycket ej synes för hårt. Dock ser det ut som om alla äro eniga om att det är farmaren, som föder världen. På samma gång tyckas alla vilja lägga snaran om hans hals — icke blott då det gäller vete, utan ock allt, vad farmaren har att avyttra, till exempel kreatur.

Vi farmare få knappt ge bort en ungtjur, men nog är priset på kött högt, då man skall köpa det. Men vad skall man göra? Jo, slå ihjäl alla kalvar och tillverka smör istället, ty priset därpå är ej så dåligt. Men så länge vi gå på och föda upp kalvar i mängd, så ser jag ingen utväg att få ett normalpris på fäkreatur.

Här kunde vi draga fram klagovisor i mängd, men vad hjälper det, så länge vi äro slavar i kapitalisternas händer. Jag tycker mig se dem kallflina bakom vår ryzg. Men stackars den, som går förbi en sådan och ej lyfter på mössan. Jag minns de sade i gamla landet, att de måste föda herrskap där, men i Amerika fick man föda grisar istället. Detta är till en del sanning, fast de äro tvåfotade — till en del åtminstone.

Ser att de i andra länder ha återgått till det normala i priser, men här i Canada stå de fast. Så till exempel höjde postverket sitt porto, ty de sade sig behöva pängar under kriget, men de tyckas behöva det ännu. Ja, vad mer, om det är en som har så dåligt land, så det ej är mer än några muskråttor att fånga för att därmed försöka betala sin skatt, så kostar det två dollars i license. Snart få vi väl betala för att fånga gophers. Tacka Gud den som kan för en sådan överhet. Jag vet på förhand att detta kritiseras av många, men det är min fulla mening och övertygelse.

John Olofson.

BREV FRÅN KINISTINO.

Jag ser att ni är hårt uppe för pängar,*) så jag skall göra vad jag kan. Här insänder jag $2 som betalning för tidningen, ty den är bra. Tack skall ni ha och god fortsättning önska vi eder. Det är ej mycket, men det är ju en hjalp, och de, som stå i skuld, skulle själva veta, att de borde betala. Men det är hårt för en farmare och nu ha vi haft 3 hårda år. Vi få så liten betalning, så allt går i utgifter. Jag tycker vi ha en dålig regering här, som ej vill se till farmarenas behov samt att han får något så när skapligt betalt för vad han gör eller producerar, både i vete och kreatur, utan bara lovar gott om en vetenämnd.

Nu börja de på och prata om 1923 års vetenämnd, men det blir väl också bara lögner för att föra folket bakom ljuset. Många tro, att det är för sent att fuska något längre nu, ty det jäser bland folkmassan överallt i Canada. Och blir det nu krig för turkens skull, då bryter nog revolutionen lös, det kan man vara säker på. De påstå detta var ett folkkrig, men nej och nej. Men hur kan vi få någon fred, då vi ha en sådan styrelse och sådana herrar. Nej, sådana måste bort och jag fruktar att tiden är inne enligt vad som synes och höres. Det kommer ock att ske, om ej de styrande ändra sin politik till landets bästa.

Men nu får jag tala om att mina pojkar jagade några muskråttor i höst och de blevo bjudna ett bra pris — 75 cents för vart skinn. Men då fick de se i en farmtidning en annons om en skinnhandlare i Winnipeg, som lovade goda priser. Så plockade de ut mellan 60 a 70 skinn. Men då betalningen kom, fingo de endast 39 cents. Tänk sådana rövare. Men kom ihåg det kan gå som i Ryssland.

J. A. Sjödin,
Beatty, Sask.

*) Kan man vänata annat, då vi den 31 dec., 1922, hade $7,204 utestående av obetalda prenumerationsavgifter.

FRÅN ALPINE, MAN.

Alltid får man se någon spalt då och då i S.C.T., men aldrig något från Alpine, fast det vore rätt mycket att skriva om. Så föll det mig in att rita ihop några kråkfötter, ifall red. kan läsa det, så de kan sätta in det i tidningen. Om inte, så få de väl stoppa det i den omtalade papperskorgen. Jag vill börja mitt brev med vinteru, som började här i mitten av oktober med snö då och då, men något slädföre blev det inte förrän den 6 nov. Då hade det rägnat och snöat i två dygn på ofrusna vägar, så det var nog inte många som ville ut och köra den dagen, men posten tyckte sig vara tvungen, och som vår postkörare i vinter är Mrs. Norling. Hon hade ej någon "cutter", utan måste spänna för buggy och i den gav hon sig iväg i 1½ fot blöt snö. Då hon farit 2½ mil till oss var hästarna uttröttade och hon själv såg ut som en snögubbe, för det snöade stora lappvantar, som vi sade i Sverige. Och som det var "Thanksgiving" och vi skulle hava middag i kyrkan, och ingen av oss här ville gå, så var vi 3 grannar tillsammans och hade en trevlig middag. Men det var några som var lite mer modiga och gav sig iväg till kyrkan. Heder åt dem, som inte låter vädret skrämma sig. En annan som inte tyckte om det vädret, var N. J. L. Bergen, som just kommit hit för att hålla några möten i hallen. Det var anordnat en korgauktion på hallen den tredje november till förmån för familjen Ströms, som nyss blivit husvilla genom eldsvåda, som inte kändes så gott mot vintern, då en har ett nytt och väl inrett hus. Jag skulle nämna litet mer om vår körare. Mrs. Norling. Hon kör posten 4 dagar i veckan. Hon har två vägar att köra den ena är 14 mil och den andra 20 mil, så nog får hon lära sig att hålla i tömmarna, och det har hon gjort i många år, men de ha turat om och kört varannan dag hon och hennes dotter. Hennes man, Mr. Norling, körde nog ibland, fast han har haft astma i nära 30 år. Nu var det nästan slut med honom, då hon den 14 oktober i sällskap med sin dotter företog den långa vägen till Michigan för att söka läkare. Vid framkomsten var han mera död än levande, och då han hade varit där en månad, hade han inte mera besvär av astma än han kunde både äta och sova, som en annan människa och då hans hustru fick brev till julen, hade han inte haft någon astma på två veckor. Om en månad kommer han hem, som en ny människa, så den doktorn kan göra underverk. Om det är någon som är mer eller mindre sjuk, så res till Badox(?) i Michigan, för han botar många andra sjukdomar.

Ja, nu har jag varit ända ner i Michigan, men jag får väl flytta mig tillbaka till Alpine igen. Vi ha haft en besvärlig förjulsvinter, kallt och mycket snö. Julnatten var det ett väldigt yrväder, så det var inte många på julottan, och så var det söndagsskolfäst på eftermiddagen, där man fick lyssna till vad barnen tyckte om julen och så lästes årsrapporten upp över söndagsskolverksamheten av dess föreståndare Olav Anderson, och så var julen ett minne blott. Sävida ungdommen hade sin tillställning annandag jul på hallen, men som det inte var någon annan fästlighet än vanlig dans, så fick vi gamla sitta hemma och njuta av att ungdomen hade roligt. Onsdagen den 27 dec. hade kvinnoföreningen sitt årsmöte i kyrkan och nästan alla tjänstemän valdes, som bevis att de hade utfört ett gott arbete under året och så sades det till att det skulle bliva nyårsvaka i kyrkan och den var väl besökt, och där serverades kaffe, för att ingen skulle somna, innan klockan 12, då det sades ett tyst farväl till det gamla året. Vad det nya året bär i sitt sköte vet man inte förrän det har gått tillända. Och väl är väl det. Det ser just inte ljusare ut än för ett år sedan, kanske för många mörkare. Så var alla glada att få stanna kvar på sina hem, men i år äro de glada att få lämna dessa för att få komma från skulderna och de höga räntorna. Kanske nästa år blir det vår tur. Hur som hälst, så är det bedrövliga tider vi leva i, och inte synes det bliva något bättre. Jag tror att felet ligger hos karlarna. De äro alldeles för liknöjda, och mycket långt efter sin tid. Jag tror att vi fruntimmer få börja att förena oss och sköta karlarnas affärer och omvända världen till rätta, som nu är upp och nedvänd. Inte tror jag att vi går ut och slår ihjäl varandra och låter kapitalisterna sitta ostörda och njuta av vinsten, utan vi tar där det finns och lägger dit där det fattas. Jag har nu ritat för mycket, men det är så att när fruntimmer öppnar på språkladdan, så tar det aldrig slut och därmed önskar jag alla S.C.T:s läsare en god fortsättning på detta nya år och alla S.C.T:s arbetare och medarbetare.

En Alpine-bo.

EN LITEN HISTORIA OM HUR DET VAR I VÅRT LAND UNDER KRIGSTIDEN!

Av A. T.

Nu ska ja tala om för er hur de geck för mej den där tia ja farma därnere i Sluskemyra. De va i slute av de store "ware" som kapitalistera hadde me de regelä fölke på no mäns land. De va då en faslier ti för då karer å kvinnfölk, alle karer som inte va kapitalister eller benlöse, fick gå som på nåler eller skorpioner, å alle kvinnfölk bare gick å titte imella fingra, om de skulle få si nå te gifte om sej me. Ja, å så va de på de vise, att om de va nott på farma, som va mycke ugglut, så mesamme fick de hete tjocke Berta, ellers Hunna, ellers kejser Bill, annärs någe annät bekant namn, som fans öpptravet store traver av på farma å på Sluskemyra ledo vi ingen brist på'et, ty de fingo vi för ingenting av kapitalistera, då de ville vi skulle använde de i bå ti å oti, å de gjorde vi om de behövdes eller inte.

Nu hade ja en gammal hästkrake, som ha blivit grå av bekymmer, öm de va för föa vet ja inte, de börja rätt ikring tinninga på honom, så nog tänkte han å grubbla mycke. Folk så att de va å ålder, men si de kännte ja honom för väl te. De va en utå svenska, som sa, att de va en irrländer som körde spik me honom te Noahs ark på den tia den byggdes, men si de sa ja va obibliskt. Hur de va så va kraken ett stort nöt, större än va irrländere bruke vare. Sto han, tänkte han på styggety, gick han, va han på väg te utföre någe, sprang han, va de bare i glädje te ha gjort någe ille; låg han, va han trilsk, å hade ont samvete, alle fölk, som kännte han, kallan "kejser Bill" i hele "townshippe", å mej själv, som underhöll han, för Hinburg, så ja måtte te stan å förklare att ja va blott lite släkt me'n Hinburg förstås. För te komme ifrån styggt prat, blann de engelske fölkslage, beslöt hustrun å ja å barna te arkebusere han på hösta i november samme ti, som kejser Bill rymde te Holland. Ja ledde ner honom te e "slu", vilke ja tänkte skulle få bli hans grav, å bann honom ve en färsk willebuske, så måtte ja ut 250 0'0'yard", ty ja hadde den tia en gammel gemen muskedunder, sånne därene som di belägra Antwerpen me, å som å sen Bismarcks ti. Si ja tänkte: "Heter du Bill ska du dödas me tyske redskaper". Men si de va ett bra stort höl i pipa på'na, å ja hadde inte annat än små oskyldiga engelska patroner, som glappe i pipa som tunga i munn på en lannagent. Men ja hadde en heler box av sånne där oskyldigheter å plugge i muskedundre full, å la mej på magen i de höge törre gräset, nu viste ja att tyska inte behövde sikte, å att de enliske fölke knep ihog ögera när di sköt, men ja bå sikte å höll ögera öppne, när jag klämde å, så jag fick tydligt si huru de förste skotte tog. Ja fick en te vände se å lägge tebaks örera å si arg ut, så ja tänkte de va bäst te springe, men ja la te igen å då vänte han seg rätt imot mej, så de vart så smalt te skute på, så hadde de taje ell i de törre gräse, så ja kunne inte ligge där å skjute länger heller. Ja' måste springe ner te "slua", där Bill sto å släcke ell'n i mine egna haser. Så tog jag håll från vestra flygeln, men nu kunne ja inte skjute länger för de ha några patroner satt sej på tvära därinne i benkanalen. Som ja sto å tmma me reskape, va ell'n kommen te hasera på Bill, så han röckte åpp willobusken och käm rätt åt mej, vände änden till och slog te' mej rätt i flaten, så dundre' flög i månge biter, å hylsera, som de nog va någenting i, gick te en annan planet. Så di får nog si där huru patentkrut sir ut. — Ja vart liggenes låghalt me andtäppe, men va inte sämre en ja kunne titta opp, då såg ja den gråskymeln skutte vesterut i de törre gräse, alldeles som Anners i Löto gjorde när han sprang å frie te Lotte i Brinka. Ja frågte allri efter'n mere. De där va samtidigt som Bill rymde til Holland, åre etter, när jag move gräs i e "slu", vesterut på Sluskmyra, så va de någe som satte sej på syckeln, å stoppa bå hästar å maskin, å de va inte någe annät en huvu etter'n Bill, som bet rätt över kniven. Jaså, tänkte ja, hämnd efter döden, nu å de mycke mere som hände de där åre, så ja, ha love reglatören de, att jag ska tale öm lite mere. Si ja måste gömme så mycket "inside", den där tia, så nu måste ja tömma ut de te almenheten. Ajös.

Kring veckans händelser

Av S. W. Goerwell, B.A.

(Överstående från föregående vecka.)

MISS WINNIPEG.

Många av de ärade läsarna hava säkert sett henne i dagspressen, sett hennes ljuva drag och hört henne rosas och lovsjungas.

Stackars flicka! Så ung, och så vacker, men redan inne på vägen till fördärvet!

Vacker ja, men nog har jag sett vackrare flickor i Winnipeg än Miss Muriel Harper. Denna sistnämnda unga dam må vara den skönaste av dem, som tävlade för den tvivelaktiga äran att få heta "Miss Winnipeg". Jag vill ej opponera mig emot prisnämndens utslag. Men bland dem, **som inte ville göra sig till föremål för allmänt begapande,** finnas tio, kanske hundra, som äro både vackrare och graciösare än Miss Harper. Vad hennes moral beträffar skall jag visligen akta mig för att säga något. Det vore grymt att fördöma hennes moral, därför att hon blivit utsedd till "Miss Winnipeg". Men denna utnämning har något att göra med samhällsmoralen. Och den skall jag ej lämna helskinnad ur mina händer, när jag väl fått ett fast grepp om densamma.

Hela historien om pristävlingsutlysning, tävlan och utnämning är ett dåligt skämt. Hur jag vänt saken har jag ej kunnat upptäcka några goda sidor. Ur högen av tävlande, som med avundsjuka blickar betrakta varandra, tages en oskyldig (låt oss antaga detta), vacker (obestridligen), ung (naturligtvis) flicka, som hittills ej hunnit fördärvas av samtiden mer än alla andra unga flickor, som till på köpet äro vackra och oskyldiga. Denna sköna lilla varelse utstyres såsom en "drottning" och hyllas som en drottning. Från hennes underkläder till pälsgarnityret år hennes garderob av högsta klass, värdig en pariserdemimond eller en amerikansk "prinsessa". Till hennes förfogande ställes en lyxautomobil, och till hennes ära ger man banketter, där stadens högste ämbetsman (borgmästare Farmer) håller hyllningstal till stadens "Drottning". Från att hava gått sin väg lugnt och stilla utan att märkas mer än alla andra i vimlet, kastas hon plötsligt fram i rampljuset att beskådas, kritiseras (av sina medsystrar, vilket ju ej är så farligt) och beundras (av Adams lättrörda söner, vilket är betydligt mycket farligare). Huru många "uppkomlingar" på penningmarknaden skina ej för en stund, för att försvinna — för alltid. Varför skulle vi antaga, att en uppkomling på skönhetsmarknaden ej skulle vara utsatt för möjligheterna att hava samma öde? Nu vet jag ej om "Miss Winnipeg" har en rik farmor, som hon får ärva, men för närvarande, eller rättare sagt "före valet", var hon en enkel liten skrivmaskinsfröken, som ej gjorde anspråk på att köras omkring i lyxautomobil eller att klädas som en prinsessa. Vad skall ske, när hennes spetsunderkläder måste skatta åt förgängligheten eller all annan utstyrsel går den vägen? Månne ej den unga damen ser sig om efter möjligheter att fortsätta sitt liv på rosor och i galakläder! Nittionio på hundra falla för första frestelse. Kanske Miss Muriel Harper är den hundrade, som klarar bränningarna, men nästa "Miss Winnipeg" kan enligt statistiken härovan ej göra det, ej heller 98 efter henne. Man säger väl häremot: "Hon får fatt på en friare, som har pengar. "Det kan ju hända, men jag säger: "tSackars friare och stackars pengar". Den förre försvinner nog lika snabbt som de senare. Nej, den vägen går det ej att opponera. Försvara demoraliseringen, som följer med utnämningen av "Miss Winnipeg" och alla andra misser landet runnt! Försvara bortskämningen av en anspråkslös flicka om ni kan! Jag talar till samhället, ty det är du och jag och vi alla, vi som tillhöra **samhället,** som bära skulden.

Håll pristävlingar med avsikt att kora den vackraste flickan, men giv henne en lagerkrans i stället för ett gulddiadem. Lagerkransen har alltid eggat till stordåd. Diademet har alltid varit en börda.

Jag skulle vilja säga en annan sak i samband med "Miss Winnipeg". Jag frågar: "Var är Mister Winnipeg?" Har han ej skapats än? Har Winnipeg ingen vacker karl? När jag gjorde mig själv den frågan gick jag till spegeln och betraktade mitt anlete och min av muskler svällande kropp en stund, och jag vart rent eldig vid tanken på att jag en gång (när man ropar på Mr. Winnipeg) efter en het strid borde kunna gälla för en vacker karl, krönas som Winnipegs konung, få spetsbyxor och spetsskjortor, silkesnäsdukar, en tusen dollars päls, en hög hatt och en käpp med guldkrycka. Och tänk att få åka omkring och kyssa alla stadens vackra flickor, åka omkring i en lyxauto med en vimpel frampå och bakpå (på auton förstås). Ja, varför skulle man ej kunna kora en "Mr. Winnipeg". De kunde ju sedan ställa till med ett bröllop mellan missen och mistern och ge dem en hemgift på några miljoner, så att de kunde leva glada dagar för alltid (åtminstone under några veckor — de måste ju representera, gunås).

Men när jag nyktrade till ur min tankeberusning, insåg jag, att jag knappast skulle vilja bliva utsedd till "Mr. Winnipeg" under ovan nämnda villkor. Varför? Jo, emedan jag ej vill bliva ett åtlöje för den sensationslystna hopen, ej vill bliva förstörd i mina enkla vanor, ej riskera frestelserna sedan jag "fått smaken", ej vill bliva en "Mr. Ingenting".

Tyska artister ha blivit portförbjudna i Paris på fyra år.

Ny amerikansk minister till Stockholm utnämnd

Tredje assisterande statssekreteraren Robert Woods Bliss har av president Harding nominerats till amerikansk minister i Stockholm att efträda mr Ira Nelson Morris, som nyligen tog avsked. Till mr Bliss' efterträdare som tredje assisterande statssekreterare nominerades samtidigt J. Butler Wright från Wyoming.

Den nye amerikanske ministern i Stockholm föddes i St. Louis, Mo., d. 5 aug. 1875. År 1900 avlade han examen vid Harvard universitet. Tjänstgjorde i statssekreterarens i Porto Rico kontor 1900—01 och var de två följande åren privatsekreterare hos Porto Ricos guvernör. Utnämndes 1903 till konsul i Venedig och var sedan förbunden med de amerikanska legationerna i Petrograd, Brüssel, Buenos Aires och Paris. Han har även såsom amerikanska regeringens delegat deltagit i flera internationella konferenser. 1908 ingick mr Bliss äktenskakp med miss Mildred Barnes i New York.

De torra önska hjälp av U. S. armé samt flotta

Lagenforceringskommissionen i Förenta Staterna har under antisaloonligans auspicier haft sammankomst i Trenton, N. J., och därvid antagit en resolution, begärande av regeringen att den skall, om så befinnes behövligt, göra bruk av armén och flottan för genomdrivande av prohibitionslagens efterlevnad. Det föreslogs att flottan skulle användas till upprättande av blockad mot whiskysmugglande fartyg, att armén skulle patrullera gränserna för att hindra insmuggling från Canada och Mexico.

Mötet kritiserade likaledes skattkammardepartementet för dess underlåtenhet i att belägga varje tillverkat destilleringsapparat med en skatt av $20 och framhöll, att denna förmenta slapphet är orsaken till, att så mycken mänskenswhisky tillverkas. Mötet påyrkade vidare, att minister Hughes skulle åläggas att åter inleda överläggningen med de engelska och franska regeringarna i syfte att få deras samverkan i hindrandet av smuggling.

Fjolårets enforceringslag rekommenderas, och guvernör Silzer blev skarpt klandrad för flera av sina yttranden i invigningstalet tisdagen veckan förut. Det förnämsta talet vid mötet hölls av James K. Shields antisaloonligans statssuperintendent. Prohibitionen har kommit för att stanna, förklarade han, och Tyskland har större utsikter att förmå Frankrike att efterskänka alla krigsskulder, än de våta ha att få kongressen att giva dem vin och bier.

FOTEN RÄDDAD PÅ FYRA DAGAR

"Ingenting annat än Zam-Buk kunde ha gjort det", säger mrs. A. Berryman, 190 John Street, North Hamilton, — beskrivande hur hennes fot, skadad av ett vagnshjul, var läkt. "Köttet var svårt skadat, svart och inflammerat och jag svimmade av plågorna. Då det nästan var omöjligt för mig att förflytta mig, fick min moder mig att försöka Zam-Buk. Det var förvånansvärt.

"Inom TVÅ DAGAR hade svullnaden gått ned och den fula färgen försvunnit och likaså smärtorna. På FYRA DAGAR kunde jag reda mig själv såsom förut genom att jag i tid begagnade Zam-Buk; den sårade foten var fullkomligt läkt."

Zam-Buk är det mest kraftiga antiseptiska läkemedel vilket hastigt befriar huden från förskämning, ock sjukdomar frambringar nya cellvävnader. Ingen vanlig salva eller smörja kan jämföras med Zam-Buk. Skaffa er en burk idag. Hos alla handlare för 50 cents eller FRITT PROV för 1 cent i frimärke från Zam-buk Co., Toronto.

ZAM-BUK For Healing!

ENDAST 1,235,000 RÖDA I VÄRLDEN — 13,000 I AMERIKA.

Samtliga kommunister i världen kunde inlogeras i en stad av Philadelphias storlek, med gott om utrymme för flera till. Och hålla Moskvas beräkningar streck, kunde Canadas och Förenta Staternas röda — av varje skiftning, från ljusaste ljusrött till mörkaste mörkrött — bekvämt inkvarteras i en stad sådan som Tonawanda i New York.

Just offentliggjorda statistiska data ge vid handen, att totalantalet av röda i hela världen är 1,235,000, varav blott 13,000 i Amerika. Rysslands egen kontingent understiger 500,000; Tyskland har 226,000; Balkanstaterna 122,000; Frankrike 78,000; Italien 28,000. Dessa beräkningar gjordes emellertid innan Mussolini framträdde på den världspolitiska arenan och innan kommunistorganisationens sammanbrott i Frankrike, där ledarne vägrat att lyda orders från Moskva.